

1. Zullen ze het nu geloven?

‘Mam, ze geloven me helemaal niet.’

Wild stuift Maarten de keuken binnen.

‘Remco zegt dat ik het allemaal verzin en Jesse ...’

‘Wat verzin?’ vraagt mama, die de keukenkastjes aan het leeghalen is.

Met een boos gezicht zet Maarten een verhuisdoos op de grond en ploft neer op de stoel die nu leeg is.

‘Nou, dat wij naar Tanzania gaan verhuizen natuurlijk.’

‘Laten we eerst wat drinken. Ik ben er ook wel aan toe’, zegt mama. Ze schenkt meteen een glas sap in en gaat bij Maarten aan tafel zitten. ‘Zo, vertel nu eens rustig wat er aan de hand is. Je hebt het dus al verteld van Tanzania?’

‘Ja, alleen aan Remco en Jesse op het schoolplein. Maar ze lachten me uit. Jesse zei dat het land niet eens bestaat. Wat een stomkoppen, hè?’

‘Nou, nou’, lacht mama, ‘wist jij dat een paar maanden geleden dan wel?’

‘Eh ... nee’, zegt Maarten, ‘maar daarom hoeven ze toch niet zo raar te doen? Ze kunnen het gewoon niet hebben. Maar ik vertel er niets meer over, hoor. Als ze me niet geloven moeten ze het zelf maar weten. Waar is Eva eigenlijk?’

‘Oma heeft haar opgehaald.’

‘Mag ik ook nog even naar oma toe?’

‘Dat is goed. Neem je zusje dan gelijk maar mee terug.’

Maarten drinkt snel zijn glas leeg.

‘Zeg Maarten’, zegt mama als Maarten al bij de deur is, ‘je

hebt toch over een paar weken een spreekbeurt? Als je het nu eens over Tanzania doet?’

‘Ik zou het over vliegtuigen doen.’

‘Zou het niet leuker zijn om het over Tanzania te doen?’

‘Nee, ik doe het over vliegtuigen.’

En weg is hij.

Even later staat Maarten weer voor mama’s neus. ‘Mam, als ik het over Tanzania doe, wilt u me dan helpen?’

‘Ja hoor.’

‘Dan moeten ze me wel geloven, hè?’

‘Natuurlijk en eh ... dan weten die dommerds in ieder geval dat het land bestaat. Hebben ze toch nog wat geleerd.’

‘Jongens en meisjes, ruimen jullie je spullen maar eens op’, zegt juf Lisa. ‘Vanmiddag heeft Maarten zijn spreekbeurt. Het is deze keer een heel bijzondere, want hij gaat ons iets vertellen over het land waar hij over een paar maanden gaat wonen. We hebben er allemaal al iets over gehoord, maar we vinden het toch nog wel een beetje moeilijk om ons voor te stellen hoe het daar zal zijn. Kom maar naar voren.’

Wat is Maarten blij dat hij in de middagpauze de beamer al heeft klaargezet. Hij is zo zenuwachtig dat hij hem nu zo zou laten vallen. Zijn handen trillen helemaal.

Nog nooit is alles zo snel opgeruimd. Even later zit iedereen netjes met de armen over elkaar en kan Maarten met zijn spreekbeurt beginnen.

‘Tanzania ligt in Oost-Afrika. De landen eromheen zijn

Kenia, Uganda en Rwanda. Het ligt ook aan de Indische Oceaan. Hier, kijk maar op de kaart van Afrika.'

'Het is zeker wel heel lang vliegen?' vraagt Anneke.

'Dat wilde ik nu net gaan vertellen. We vliegen negen uur.'

'Wauw', zegt Remco, die het opeens toch wel interessant lijkt te vinden. Ook de anderen luisteren aandachtig als Maarten verdergaat.

'Tanzania is een erg groot land, met heel veel savannes. Dat zijn grote, dorre grasvlakten met overal groepjes bomen. Er zijn ook veel natuurparken met allemaal wilde dieren. Daar kun je met de auto gewoon doorheen rijden. Mijn vader heeft heel veel olifanten, zebra's, giraffen en leeuwen gezien.'

'Echt? Laat eens zien dan.'

Maarten laat de volgende foto op het scherm zien. Het is een foto van een man die van heel dichtbij een leeuw fotografeert.

'Dat is je vader', zegt Jesse een beetje ongelovig. Alsof hij het nog steeds niet begrijpen kan. Op de volgende foto zien ze allemaal hutten.

'Wie wonen er in die hutten?' vraagt Jesse weer.

'Gewoon mensen en in deze huisjes ook. In Tanzania wonen heel veel arme mensen.'

'Gaan jullie ook in zo'n huisje wonen?'

'Nee, wij wonen op een farm.'

'Op een boerderij?'

'Nee, het is een gewoon huis. We hebben ook geen dieren, maar wel veel kassen en dat bij elkaar noem je een farm. Kijk, dit is een foto van ons huis.'

‘Hebben jullie kassen? Wat staat er dan in?’

‘Planten.’

‘Ik begrijp dat je het leuk vindt om veel te weten, Jesse, maar laat Maarten nu eerst even zijn verhaal afmaken’, zegt juf Lisa. ‘Daarna mogen jullie weer vragen stellen.’ Maarten vertelt over het werk van zijn vader. Over de mensen in de dorpjes om de farm heen. Over de school waar hij naartoe zal gaan, en dat hij het erg spannend vindt of het wel een leuke school zal zijn.

‘Ik zal jullie nog veel meer vertellen als we daar wonen, dan kunnen we wel skypen. Als jullie dat leuk vinden.’

‘Natuurlijk vinden we dat leuk’, zegt juf Lisa. ‘We willen nog veel meer horen, maar de spreekbeurttijd is bijna voorbij. Ik heb nog één vraag aan jou, Maarten: Heb je er zin in?’

Maarten bijt op zijn lip. Dat is de laatste, maar meteen ook de moeilijkste vraag.

‘Ik heb er wel zin in’, zegt hij dan, ‘maar ... afscheid nemen is natuurlijk niet fijn.’

De tranen in zijn ogen zeggen genoeg.